

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **B. B. i L. J.**

skazanych z art. 90 ust. 1 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 marca 2025 r.,

wniosku obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania prawomocnego
orzeczenia,

p o s t a n o w i ł

odmówić wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 24 lutego 2023 r., sygn. akt XVI K 116/19, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 maja 2024 r., sygn. akt II AKa 552/23.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach, wyrokiem z dnia 24 lutego 2023 r., sygn. akt XVI K 116/19, uznał B. B. oraz L. J. za winnych:

1. przestępstwa z art. 90 ust. 1 i art. 93 i art. 87 ust. 1 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach i art. 311 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za które wymierzył – odpowiednio -oskarżonemu B. B. karę 3 lat pozbawienia wolności oraz oskarżonemu L. J. karę 4 lat pozbawienia wolności;

2. przestępstwa z art. 300 § 3 k.k., za które wymierzył każdemu z oskarżonych karę roku pozbawienia wolności;
3. przestępstwa z art. 301 § 3 k.k., za które wymierzył każdemu z nich karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,
a ponadto oskarżonego L. J. uznał za winnego:
4. przestępstwa z art. 284 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności,
a także oskarżonego B. B. za winnego:
5. przestępstwa z art. 586 k.s.h., za które wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
6. popełnienia trzech przestępstwa z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, za które wymierzył mu kary po 3 miesiące ograniczenia wolności.

Określone w ten sposób kary jednostkowe połączył, na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 87 § 1 k.k., węzłem kary łącznej, wymierzając oskarżonemu L. J. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz oskarżonemu B. B. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności. Orzekł także o obowiązku naprawienia szkody.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacjami obrońców oskarżonych, które okazały się częściowo skuteczne. Sąd Apelacyjny w Katowicach, wyrokiem z dnia 13 maja 2024 r., sygn. akt II AKa 552/23, obniżył kary jednostkowe orzeczone wobec oskarżonych, a także orzekł nowe kary łączne - odpowiednio w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności wobec L. J. oraz 2 lata pozbawienia wolności wobec B. B. Ponadto zmodyfikował zakres obowiązku naprawienia szkody.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości, kasacjami obrońców oskarżonych.

Obrońca oskarżonego B. B. wskazał na zarzut naruszenia art. 7 i art. 410 k.p.k., a także art. 438 pkt 4 k.p.k., wnosząc o uchylenie orzeczeń Sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd *a quo*. W ślad za kasacją do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy oskarżonego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

Pierwszy obrońca oskarżonego L. J. , adw. K. Z. podniosła zarzut obrazy przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., polegającej na zaniechaniu dokonania przez Sąd Apelacyjny kontroli odwoławczej poprzez nierozpoznanie apelacji adw. K. Z. . Mając na względzie powyższe skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Drugi z obrońców oskarżonego, adw. K. Ć. , wskazał na naruszenie przepisów postępowania, a to art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k., a także art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., a ponadto art. 455a. k.p.k. oraz art. 415 § 1 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. Na tej podstawie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obie kasację zawierały także wnioski o wstrzymanie wykonania wyroku.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Żaden z wniosków o wstrzymanie zaskarżonego orzeczenia nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zasadą jest, że wyrok winien zostać wykonany niezwłocznie po jego uprawomocnieniu. Tylko w wyjątkowych wypadkach dojść może do wstrzymania jego wykonania, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. Chociaż ustawodawca nie przesądził, jakie konkretnie okoliczności winny decydować o pozytywnej decyzji w tym zakresie, to Sąd Najwyższy konsekwentnie stoi na stanowisku, że kluczowe znaczenie ma tutaj treść samej kasacji. Podniesione zarzuty oraz popierająca je argumentacja niejako już na pierwszy rzut oka winny wskazywać na wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. W ten sposób minimalizowane jest ryzyko wykonania kary, wymierzonej na mocy wyroku obarczonego istotną wadą.

Zdaniem Sądu Najwyższego treść wniesionych kasacji nie pozwala na tym etapie stwierdzić, że z wysokim prawdopodobieństwem okażą się one skuteczne. Oczywiście, w żadnym zakresie nie przesądza to o ostatecznym rozstrzygnięciu, które zapadnie dopiero po pogłębionej analizie argumentacji zaprezentowanej w kasacjach.

Co zaś się tyczy eksponowanej w uzasadnieniu wniosku obrońcy B. B. trudnej sytuacji rodzinnej i osobistej oskarżonego, to jeżeli ona rzeczywiście

występuje, może stanowić podstawę do wystąpienia z wnioskiem o zastosowanie odpowiednich instytucji prawa karnego wykonawczego.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]